

Κυριακή 21 Ὀκτωβρίου. **Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.** Ἦχος γ'. Ἐωθινὸν θ'.

Τυπικαὶ διατάξεις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν

Ἐν τῷ μικρῷ ἔσπερινῷ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, εἰς τὸ· Κύριε ἐκέκραξα...ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ γ' ἀναστάσιμα στιχηρὰ· Τῷ σῶ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ...Πεφώτισται τὰ σύμπαντα...Δοξάζω τοῦ Πατρὸς...δευτεροῦντες τὸ α'. Δόξα...Καὶ νῦν...τὸ δογματικὸν θεοτοκίον· Μέγιστον θαῦμα!... Τὸ· Φῶς ἰλαρόν...τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἰς τὸν στίχον ψάλλομεν τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν· Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ...εἶτα τὰ γ' προσόμοια τῆς Θεοτόκου· Κιβωτὸν σὲ νοητὴν Ἀγνὴ γινώσκομεν...Ἐπὶ γῆς σὲ οὐρανὸν Ἀγνὴ ἀνέδειξεν...Σωτηρίαν ταῖς πρεσβείαις σου κεκτήμεθα...Δόξα, Καὶ νῦν...τὸ ἐγκωμιαστικὸν θεοτοκίον· Ἀνάπλασιν καὶ ζωὴν...Τὸ· Νῦν Ἀπολύεις...Τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον· Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια...Δόξα...τοῦ ὁσίου· Ταῖς τῶν δακρῦν σου ροαῖς...Καὶ νῦν...τὸ ὁμόηχον θεοτοκίον· Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς...Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ ἀποδείπνῳ

Ἐν τῷ μικρῷ ἀποδείπνῳ, ψάλλομεν τὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου κατ' ἦχον καὶ ἡμέραν· Τὸν βυθὸν ὡς τεκούσα...(ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου). Εἰς δὲ τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἠχου· Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει...Ἐν τέλει, μετὰ τὸ· Τῇ Ὑπερμάχῳ...οἱ κδ' οἴκοι τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἔσπερινῷ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ α' κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, ἦτοι τὸ· Μακάριος ἀνὴρ...ὄλον. Εἰς δὲ τὸ· Κύριε ἐκέκραξα...ἰσ-

τῶμεν στίχους ι' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα γ'. Τῷ σῶ Σταυρῷ Χριστὲ Σωτήρ...Πεφώτισται τὰ σύμπαντα...Δοξάζω τοῦ Πατρὸς ἀνατολικά στιχηρὰ γ'. Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον...Ἵμνουῦμεν τὸν Σωτήρα... Τοῖς ἐν Ἄδη καταβάς...τοῦ ὁσίου προσόμοια γ'. Ὁ ἰλαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν...Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως...Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη...δευτεροῦντες τὸ α'. Δόξα...τὸ ἰδιόμελον τοῦ ὁσίου· Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα...Καὶ νῦν...τὸ α' θεοτοκίον τοῦ ἤχου· Πῶς μὴ θαυμάσωμεν...Εἴσοδος. Τὸ· Φῶς ἰλαρόν...τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας· Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἰς τὴν λιτὴν, τὸ στιχηρὸν τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς. Δόξα... τὸ ἰδιόμελον τοῦ ὁσίου· Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη...ἅτινα εὐρίσκεται εἰς τὸν ὄρθρον, ἐν τοῖς ἀποστίχοις. Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι...Εἰς τὸν στίχον, τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν· Ὁ τῷ πάθει σου Χριστὲ...εἶτα τὰ γ' στιχηρὰ, τὰ κατ' ἀλφάβητον· Ἡ ζωοδόχος σου ἔγερσις Κύριε...Θεὸς ὑπάρχων ἀναλλοίωτος...Ἴνα τὸ γένος ἡμῶν... Δόξα...τὸ ἰδιόμελον τοῦ ὁσίου· Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος... Καὶ νῦν...τὸ θεοτοκίον· Ἀνύμφευτε Παρθένε...Τό· Νῦν ἀπολύεις...καὶ τὸ τρισάγιον. Ἀπολυτίκιον, τὸ ἀναστάσιμον· Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια... Δόξα...τοῦ ὁσίου· Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς...Καὶ νῦν...τὸ· Θεοτόκε Παρθένε...Ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὰς ἐπιστολάς.

Μὴ τελουμένης ἀγρυπνίας, ἀπολυτίκια εἰς τὸν μέγαν ἐσπερινὸν (καταλιμπανομένου τοῦ μικροῦ) λέγομεν, ὡς ἐσημειώθησαν ἐν τῷ μικρῷ. Τῇ δὲ Κυριακῇ πρωΐ, ἐν τῷ **μεσονυκτικῷ**, ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἤχου· Ἀκατάληπτε μόνη κυριαρχία...Τὰ Ἄξιόν ἐστιν...Τρισάγιον, καὶ ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου· Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει...καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ μεσονυκτικοῦ.

Ἐν τῷ ὄρθρῳ

Εἰς τὸ· Θεὸς Κύριος...τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον· Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια...Δόξα...τοῦ ὁσίου· Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς...Καὶ νῦν...τὸ

όμοιον θεοτοκίον· Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθείς...Εὐθύς ἡ στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου ὡς ἐξῆς: ὁ ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον γ', Δόξα, καὶ νῦν... Καὶ ἀναγινώσκει τὸ Β' κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ λέγει· Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα δόξα σοι, ὁ Θεός. Ἐκ γ'. Ἡ ἐλπίς ἡμῶν Κύριε δόξα σοι. Ὁ ἱερεύς· μικρὰ συναπτὴ καὶ Ὅτι σὸν τὸ κράτος...Ὁ χορός· Ἀμήν, καὶ ψάλλονται τὰ ἀναστάσιμα καθίσματα· Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται...Δόξα· Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε...Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...Εἶτα ὁ ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον γ', Δόξα, καὶ νῦν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸ Γ' κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ λέγει· Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα δόξα σοι, ὁ Θεός. Ἐκ γ'. Ἡ ἐλπίς ἡμῶν Κύριε δόξα σοι. Ὁ ἱερεύς· μικρὰ συναπτὴ καὶ Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόφρων...Ὁ χορός· Ἀμήν, καὶ ψάλλονται τὰ ἀναστάσιμα καθίσματα· Τὸ ἀναλλοίπτωτον τὸ τῆς Θεότητος...Δόξα· Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως...Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· Τὸν ἀκατάληπτον καὶ ἀπερίγραπτον...Εἶτα ὁ ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον γ', Δόξα, καὶ νῦν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸ ΙΖ' κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ψάλλονται τὰ Εὐλογητάρια. Αἴτησις καὶ ἡ Ὑπακοὴ τοῦ ἤχου· Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει...Εὐθύς οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου, τὸ προκείμενον αὐτοῦ καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ ἑωθινοῦ θ' Εὐαγγελίου. Εἶτα τὸ· Ἀνάστασιν Χριστοῦ...Ὁ ν' ψαλμός. Δόξα· Ταῖς τῶν Ἀποστόλων...Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου...Εἰς τὸν στίχον τὸ· Ἀνάστα ὁ Ἰησοῦς...

Εἶτα οἱ κανόνες· ὁ ἀναστάσιμος, μετὰ τῶν εἰρμῶν, εἰς δ' τροπάρια, ὁ σταυροαναστάσιμος, ἄνευ εἰρμῶν, εἰς β' τροπάρια, ὁ ὁ τῆς θεοτόκου, ἄνευ εἰρμῶν, εἰς β' τροπάρια, καὶ τοῦ ὁσίου, ἄνευ εἰρμῶν, εἰς ς' τροπάρια. Λέγομεν δὲ καὶ τοὺς ιβ' στίχους τῆς στιχολογίας ἐν ἐκάστη ᾠδῇ, εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα τὸ· Δόξα...καὶ τὸ· Καὶ νῦν...Καταβασίαι· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...Ἀπὸ γ' ᾠδῆς, τὸ κοντάκιον τοῦ ὁσίου· Ὡς φωστῆρα ἄδυντον...καὶ οἶκος· Ἐρασθεῖς τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων παραγγελμάτων... Εἶτα τὸ κάθισμα τοῦ ὁσίου· Ἀντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς...Δόξα· τὸ

αὐτὸ...Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον· Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν...Ἀφ' ἑκτῆς τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον· Ἐξανέστης σήμερον...καὶ ὁ οἶκος· Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σήμερον χορευέτωσαν...Συναξάριον. **Ἡ τιμιωτέρα στιχολογείται.**

Τὸ Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν... ἐκ γ' καὶ τὸ Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν...εἶτα τὸ ἕξαποστειλάριον, τὸ θ' ἀναστάσιμον· Συγκεκλεισμένων Δεσπότη...τοῦ ὀσίου· Τὸ ἰλαρὸν σου Πάτερ...καὶ τὸ θεοτοκίον αὐτοῦ· Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων...Εἰς τοῦ αἴνους, ἰστῶμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν ἀναστάσιμα στιχηρὰ δ'· Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη...Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμασιά...Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται...Ἐν τῷ φωτί σου Δεσπότη...τοῦ ὀσίου προσόμοια γ'· Ὅλος ἀνακείμενος...Αἶγλην τὴν τρισήλιον...Βίου τὴν τερπνότητα...καὶ τὸ ἰδιόμελον· Τὸ ἰλαρὸν σου Πάτερ...Δόξα...τὸ θ' Ἐωθινὸν ἰδιόμελον· Ὡς ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων...Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη...Δοξολογία μεγάλη...καὶ τὸ ἀναστάσιμον τροπάριον μόνον· Σήμερον σωτηρία...Ἐκτενής, ἀπόλυσις· Ἡ α' ὥρα ἐν τῷ νάρθηκι.

Ἐν ταῖς ὥραις

Λέγομεν δὲ ἐν ταῖς ὥραις ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον· Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια...Δόξα...τοῦ ὀσίου· Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς...Καὶ νῦν τὸ θεοτοκίον τῶν ὥρῶν. Εἰς τὸ τρισάγιον, ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου· Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει...

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά. Οἱ μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' τροπάρια καὶ ἐκ τῆς ε' ὥδης τοῦ κανόνος τοῦ ὀσίου, εἰς δ' τροπάρια. Εἰσοδικὸν τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν...ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν...Ἀπολυτίκια μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον· Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια...τοῦ ὀσίου· Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς...τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς...ἡ ὑπακοὴ τοῦ ἤχου· Ἐκπλήττων τῇ ὀράσει...Δόξα τὸ κοντάκιον τοῦ ὀσίου· Ὡς φωστῆρα ἄδυντον...Καὶ νῦν· Προστασία τῶν χριστιανῶν...Τρισάγιον. Προκείμενον

καὶ ἀλληλουϊάριον τοῦ ἤχου. Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καὶ τοῦ ὁσίου, ἦτοι: Ἀπόστολος· **α'**. τῆς Κυριακῆς· *Γνωρίζω ὑμῖν τὸ Εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθέν...*(Γαλ. α' 11-19), ὁ ζήτει τῇ εἰκοστῇ Κυριακῇ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ **β'**. τοῦ ὁσίου· *Ὁ σπειρῶν φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει...*(Κορ. θ' 6-11), ὁ ζήτει τῇ δεκάτῃ ὀγδῷ Κυριακῇ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Εὐαγγέλιον· **α'**. τῆς Κυριακῆς· *Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος...*(Λουκ. ις' 19-31), ὁ ζήτει τῇ πέμπτῃ Κυριακῇ τῶν κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίων καὶ **β'**. τοῦ ὁσίου· *Ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπον πεδινῶ...*(Λουκ. ς' 17-28), ὁ ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς β' ἑβδομάδος τῶν κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίων. Εἰς τὸ· *Ἐξαιρέτως...τὸ Ἄξιόν ἐστιν...Κοινωνικὸν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...Εἶδομεν τὸ φῶς...Πληρωθήτω...Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου...ἐκ γ', Δόξα...Καὶ νῦν...οἱ δύο ψαλμοὶ· Εὐλογήσω τὸν Κύριον...Υψώσω σὲ ὁ Θεός μου...καὶ ἡ ἀπόλυσις.*